

การเปลี่ยนแปลงในมลรัฐภาคใต้ของอเมริกา

(พ.ศ. ๒๔๒๐–๒๔๕๖) : ภาคใต้ใหม่

Changes in American Southern States

(1877–1913) : New South

สุธีรา อภิญญาเวศพร*

Suteera Apinyavesporn

บทคัดย่อ

“ภาคใต้ใหม่” เป็นคำเรียกมลรัฐภาคใต้ที่มีเศรษฐกิจหลากหลายและมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองและสังคม “ภาคใต้ใหม่” เริ่มขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๗๗ เมื่อโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้หลังสงครามกลางเมืองของสภาคองเกรสยุติลง จนถึง ค.ศ. ๑๙๑๓ เมื่อรูดอล์ฟ วิลสันซึ่งเป็นชาวใต้ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ผู้นำในการเปลี่ยนแปลงของ “ภาคใต้ใหม่” เป็นผู้นำกลุ่มใหม่ที่รู้จักกันในนามของ “Redeemers” พวกเขาสามารถยึดอำนาจในการปกครองภาคใต้คืนจากพวก “Carpetbaggers” และ “Scalawags” ที่มีบทบาทมากในช่วงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ ส่วนใหญ่ของผู้นำใหม่นี้ไม่ได้มาจากครอบครัวที่เป็นเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่หรือเป็นเจ้าของทาส พวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนเมือง และสนับสนุนการขยายตัวของอุตสาหกรรมและ

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

การลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ส่วนด้านเกษตรกรรม มีการส่งเสริมให้ปลูกพืชเศรษฐกิจหลากหลายชนิดเพื่อการส่งออก มีการใช้ระบบการแบ่งปันผลผลิต และระบบการแบ่งที่ดินให้เช่า ส่วนด้านการเมืองนั้น “Redeemers” และผู้นำผิวขาวอนุรักษ์นิยมจำเป็นต้องยอมรับบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญเพิ่มเติมมาตราที่ ๑๔ และ ๑๕ ซึ่งให้สิทธิแก่คนผิวดำในการออกเสียงเลือกตั้ง พวกเขาจึงพยายามกีดกันการใช้สิทธิของคนผิวดำโดยการออกกฎหมายตาม “แผนการมิสซิสซิปปี” ซึ่งรวมถึง กฎเกณฑ์เรื่องบรรพบุรุษ การทดสอบความรู้หนังสือ เป็นต้น เพื่อทำให้คนผิวดำไม่มีคุณสมบัติครบที่จะใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ด้านสังคมนั้น มีการใช้ระบบ “การแบ่งแยกแต่เท่าเทียม” ทำให้มีการแบ่งแยกคนผิวขาวกับคนผิวดำทั้งการคมนาคมขนส่ง โรงภาพยนตร์ ภัตตาคาร โรงเรียน และโบสถ์ เป็นต้น กล่าวได้ว่า “ภาคใต้ใหม่” เป็นพื้นที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในหลายด้าน แต่ปัญหาเรื้อรัง คือ ความขัดแย้งเรื่องเชื้อชาติและสีผิวยังคงดำเนินต่อไป

คำสำคัญ : โครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาองเกรส ภาคใต้ใหม่ ระบบการแบ่งปันผลผลิต แผนการมิสซิสซิปปี ระบบแบ่งแยกแต่เท่าเทียม กฎหมายjimcrow

Abstract

The “New South” is the phrase used to define southern states characterized by diversity of economy and socio-political changes. The coming of the “New South” began in 1877, when the Congress Southern Reconstruction Plan after the civil war ended, and continued until 1913 when Woodrow Wilson, a southerner, was elected as the new President of

the United States. The leaders of the “New South” were called “Redeemers”. They seized back authority from the “Carpetbaggers” and the “Scalawags” who controlled power during the Congress Southern Reconstruction Plan. Most of these “Redeemers” were not from the families of plantation owners or slaves holders. Most of them were townspeople who welcomed flourishing industries as well as new industrial investment. For agriculture, farmers were encouraged to plant a variety of exported crops, and applied production systems such as “sharecropping” or “tenant farmers”. In politics, because the “Redeemers” as well as the “White Conservatives” were compelled to accept the 14th and 15th Amendments, which gave Black people the right to vote, they consequently attempted to offset the newly acquired political rights of former slaves by issuing laws motivated by the “Mississippi Plan”. These including “Grandfather Clauses” and “Literacy Tests” which disqualified many Black people from voting. In a social sphere, the system of “Separate but Equal” which strictly segregated White and Black people in transportation, theatres, restaurants, schools, churches etc. was enforced. As a whole, it can be said that the “New South” represented changes and developments in many new directions, but its deep rooted problems including race and color conflicts continued.

Keywords : Congress Southern Reconstruction Plan, New South, Sharecropping System, Mississippi Plan, Separate but Equal, Jim Crow Laws

มลรัฐภาคใต้ ๑๑ มลรัฐได้แก่ เซาท์แคโรไลนา ฟลอริดา แอลาบามา จอร์เจีย ลุยเซียนา มิสซิสซิปปี เท็กซัส อาร์คันซอ เทนเนสซี เวอร์จิเนีย และนอร์ทแคโรไลนาซึ่งได้แยกตัวออกมาจากรัฐบาลกลางและก่อตั้งเป็นสมาพันธรัฐแห่งอเมริกา (Confederation of America) เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในสงครามกลางเมืองอเมริกา (American Civil War 1860–1865) เมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง มลรัฐภาคใต้ซึ่งเป็นสมรภูมิ ประสบกับความเสียหายยับเยินทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม ชาวใต้เสียชีวิตหลายพันคน ทาสซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งและอำนาจของชาวใต้ก็ได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ อาคาร บ้านเรือนถูกเผา สะพาน โรงงาน โรงทอผ้าพังทลาย ถนนหนทางถูกทอดทิ้งจนบางเส้นทางไม่สามารถใช้สัญจรได้ รางรถไฟหลายเส้นทางถูกรื้อถอนหรือเผาทิ้ง (Foner, 2013, pp. 1–2) สภาคองเกรสได้ดำเนินโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ (The Military Reconstruction of 1867) โดยแบ่งมลรัฐภาคใต้ยกเว้นมลรัฐเทนเนสซีเป็นเขตทหาร ๕ เขต และมีกำลังทหารรัฐบาลกลางควบคุมดูแล มีความพยายามเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมเดิมของภาคใต้เริ่มตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๖๗ จนถึงสิ้นสุดใน ค.ศ. ๑๘๗๗ เมื่อมีการถอนทหารรัฐบาลกลางชุดสุดท้ายออกจากมลรัฐภาคใต้*

ภาคใต้หลังสิ้นสุดโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาคองเกรสใน ค.ศ. ๑๘๗๗ จนถึงเมื่อวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) ซึ่งเป็นชาวใต้และสามารถชนะการเลือกตั้งขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีใน ค.ศ. ๑๙๑๓ หลังจากที่ชาวใต้ว่างเว้นจากตำแหน่งบริหารประเทศตั้งแต่ช่วงสงครามกลางเมือง ถูกเรียกว่า “ภาคใต้ใหม่” (New South) คำว่า “ภาคใต้ใหม่” มีการพูดถึงเป็นครั้งแรกโดยเฮนรี ดับเบิลยู เกรดี (Henry W. Grady) บรรณาธิการของวารสาร *The Atlanta Constitution* ในการประชุม The New England Society of New York เขาได้เสนอภาพลักษณ์ใหม่ของภาคใต้โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจต่อนักธุรกิจในนิวยอร์ก ภาคใต้มีทรัพยากรสำคัญหลายประเภทสำหรับการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมจึงมีโอกาสดีเปรียบต่อนักธุรกิจอื่น ๆ และด้านเกษตรกรรม ภาคใต้ก็มีการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจหลายประเภทแทนการเพาะปลูกฝ้ายเพียงอย่างเดียว

* อ่านเพิ่มเติมเรื่องการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ใน Reconstruction : America's Unfinished Revolution, 1863–1877. New York : HarperCollins Publishers Inc., 2014. Gienapp, William E. ed., *The Civil War and Reconstruction : A Documentary Collection*. New York: W.W. Norton & Company, 2001.

เหมือนที่เคยเป็นมา ภาคใต้จะพัฒนาเศรษฐกิจตามทิศทางการพัฒนาของภาคเหนือที่เป็นระบบเศรษฐกิจการค้าอุตสาหกรรม (Aboukhadijeh “The New South”, 2012) “ภาคใต้ใหม่” จะถูกสร้างด้วยความรู้เทคโนโลยีที่ทันสมัย การลงทุนใหม่ อุตสาหกรรมใหม่ และเจริญเติบโตควบคู่ไปกับระบบการเมืองและสังคมที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมา

Henry W. Grady

ที่มา : www.georgiaencyclopedia.org

นักวิชาการหลายท่าน เช่น ฮอลแลนด์ ทอมป์สัน (Holland Thompson) คิดว่า “ภาคใต้ใหม่” ไม่ใช่เป็นเพียงการเกิดของการค้าการลงทุนใหม่แต่รวมถึงการยอมรับในผลของสงครามกลางเมือง กล้าเผชิญกับอนาคตโดยไม่ละทิ้งอดีต และพร้อมที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาของประเทศ “ภาคใต้ใหม่” ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม และกลุ่ม “Redeemers” ที่ขึ้นมาคุมอำนาจและทำให้ภาคใต้เปลี่ยนแปลงนี้เป็นกลุ่มที่ทำประโยชน์เพื่อภาคใต้อย่างแท้จริง (Hackney, 1972 p. 27) ในขณะที่นักวิชาการหลายท่าน เช่น ซี แวน วูดเวิร์ด (C. Vann Woodward) มองว่า “ภาคใต้ใหม่” มีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ และไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงทุกด้านที่ทำให้เกิดผลดีต่อภาคใต้ และกลุ่ม “Redeemers” ใช้อำนาจเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้กลุ่มของตนเองเป็นส่วนใหญ่ (Woodward, 1993)*

* อ่านเพิ่มเติมใน Woodward, C. Vann. *Origins of the New South 1877–1913*. Baton Rouge, Louisiana : Louisiana State University Press, 1993. และ Boles John B. and Bethany L. Johnson ed. *Origins of the New South : Fifty Years Later*. Baton Rouge, Louisiana : Louisiana State University Press, 2003.

การเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ

“Redeemers” เป็นคนผิวขาวกลุ่มใหม่จากพรรคเดโมแครตที่ขึ้นมามีบทบาทและกุมอำนาจในภาคใต้หลังสิ้นสุดโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาองเกรส พวกเขาไม่ใช่ทายาทของเจ้าของที่ดินรายใหญ่ซึ่งเป็นกลุ่มอำนาจเดิม แต่เป็นทายาทของครอบครัวนักธุรกิจ พ่อค้าในเมืองหรือเป็นชนชั้นกลางที่เป็นมืออาชีพ (Hackney, 1972 p. 29) ในขณะที่กลุ่มอำนาจเก่าที่เป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่ไม่สามารถกลับเข้ามามีอำนาจในพรรคเดโมแครตได้อีก เพราะในเวลานี้พรรคยอมรับแนวคิดแบบแฮมิลตัน*และวิก**ที่สนับสนุนระบบเศรษฐกิจเน้นอุตสาหกรรมการค้าแล้ว (Hackney, 1972 p. 28)

“Redeemers” มุ่งไปข้างหน้าเพื่อสร้างเศรษฐกิจของภาคใต้ให้ก้าวหน้าและสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มคนภาคใต้ และเพื่อพิสูจน์ให้คนในภาคอื่นเห็นว่าภาคใต้ไม่ใช่ดินแดนที่ล้าหลังทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ พวกเขายังได้กระตุ้นให้มีการลงทุนทำอุตสาหกรรมมากขึ้น มีการสร้างโรงงานอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอีกหลายประเภทโดยเฉพาะโรงงานทอผ้า ยาสูบ เฟอร์นิเจอร์และเหล็กกล้า อุตสาหกรรมใหม่เหล่านี้สร้างรายได้มหาศาลให้แก่เจ้าของ และยังช่วยสร้างอาชีพใหม่ ๆ สำหรับผู้เช่าที่ดินและชาวนาในชนบทที่ยากจนที่ไม่สามารถหาเลี้ยงตัวเองด้วยอาชีพเกษตรกรรมอีกต่อไป แม้ว่าพวกเขาจะได้ค่าจ้างไม่มากนัก แต่ก็เปิดโอกาสใหม่ของชีวิต

ด้านอุตสาหกรรม

“ภาคใต้ใหม่” ได้รับการส่งเสริมให้มีการพัฒนาและขยายตัวด้านอุตสาหกรรม มีการสร้างโรงงานปั่นฝ้ายและทอผ้าฝ้ายเพิ่มมากขึ้นเพราะฝ้ายยังคงเป็นพืชเศรษฐกิจหลักของภาคใต้ จำนวนคนงานในโรงงานเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น เช่น ในมลรัฐแอละแบมา จำนวนคนงานในโรงงานปั่นฝ้ายเพิ่มขึ้นจาก ๑,๓๐๐ คนใน ค.ศ. ๑๘๖๐ เป็น ๙,๐๐๐ คนใน

* อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในสมัยประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตัน (George Washington) และสนับสนุนนโยบายเศรษฐกิจเน้นการค้า การพาณิชย์และอุตสาหกรรม

** พรรควิก เป็นพรรคการเมืองที่ก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๓๔ และสืบทอดนโยบายของพรรคเฟดเดอรัลลิสต์เดิมที่สนับสนุนการค้า การพาณิชย์และอุตสาหกรรม

ค.ศ. ๑๙๐๐ (Dixon “New South Era”, 2016) มีแรงงานเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมมากขึ้น ทั้งชาย สตรีและเด็ก เมื่อเข้าสู่คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ แรงงานในโรงงานทอผ้าหนึ่งในสี่เป็น แรงงานเด็กอายุตั้งแต่ ๖-๑๖ ปี (Hochfelder “The New South and the Problem of Race”)

ทรัพยากรธรรมชาติอย่างหนึ่งที่มีมากในภาคใต้และทำให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ คือ ต้นสน ซึ่งนอกจากจะใช้ในการซ่อมแซมบ้านพักอาศัยที่เสียหายจากสงครามกลางเมืองแล้ว ยังสามารถส่งไม้เป็นสินค้าออกด้วย ทำให้ธุรกิจค้าไม้เติบโตขึ้น หลัง ค.ศ. ๑๘๗๐ มีการตั้งโรงเลื่อยไม้จำนวนมากในภาคใต้จนทำให้เกิดปัญหาการโค่นต้นไม้มากเกินไป จึงมีการเรียกร้องให้มีการปลูกป่าทดแทน ใน ค.ศ. ๑๘๙๙ มีการตั้งโรงเรียนป่าไม้แห่งแรกขึ้นในเมืองแอซฮิลล์ มลรัฐนอร์ทแคโรไลนา (Aboukhadijeh “The New South”, 2012) อุตสาหกรรมค้าไม้ทำให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องอีกประเภทหนึ่ง คือ อุตสาหกรรมกระดาษ นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากดิน แก้ว และหิน ก็เป็นที่ต้องการของตลาดจนทำให้กลายเป็นอุตสาหกรรมเช่นเดียวกัน ส่วนผลิตผลทางการเกษตรที่ไม่ได้ขายเป็นพืชผลโดยตรง จะถูกนำเข้าสู่วางานแปรรูปเป็นอาหารกระป๋อง ทำให้มีการก่อตั้งโรงงานผลิตอาหารกระป๋องขึ้นหลายแห่งในภาคใต้

ใน “ภาคใต้ใหม่” มีการทำอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมหนักอื่น ๆ เพิ่มขึ้นเช่น เหมืองถ่านหิน โรงงานถลุงเหล็กและโรงงานผลิตเหล็กกล้า ในเมืองเจฟเฟอร์สัน (Jefferson County) มลรัฐแอละแบมา มีถ่านหิน แร่เหล็กและหินปูน ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำหรับการผลิตเหล็กกล้าและอยู่ใต้พื้นดินระดับตื้นมากที่สุดใ่อเมริกา ทำให้ระหว่าง ค.ศ. ๑๘๘๐ ถึง ค.ศ. ๑๘๙๐ มีนักลงทุนเข้ามาลงทุนสร้างโรงงานผลิตเหล็กกล้าในแอละแบมาจำนวนมาก ใน ค.ศ. ๑๘๘๙ มลรัฐแอละแบมาผลิตเหล็กและเหล็กกล้ามากเป็นลำดับที่สองในอเมริกา (Dixon “New South Era”, 2016)

ในช่วงของการก้าวสู่เศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรมของ “ภาคใต้ใหม่” หลายครอบครัวที่มีรายได้น้อย จำเป็นต้องให้ลูกเข้าสู่ระบบแรงงานด้วย ทำให้แรงงานเด็กกลายเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สังคมให้ความสนใจ มีการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้แต่ละมลรัฐออกกฎหมายควบคุมการใช้แรงงานเด็กเพื่อปกป้องเด็กไม่ให้ทำงานหนักและนานเกินไป และมีการเพิ่มอายุของเด็กที่จะเข้าสู่ระบบแรงงาน

ด้านเกษตรกรรม

นอกจากฝ่ายแล้ว ยาสูบเป็นอีกหนึ่งพืชเศรษฐกิจที่มีการเพาะปลูกตั้งแต่ก่อนสงครามกลางเมืองและได้รับการส่งเสริมให้เพาะปลูกมากขึ้นหลังสงครามกลางเมือง เพราะมีความเหมาะสมกับสภาพของดินและภูมิอากาศของภาคใต้ มีการพัฒนายาสูบสายพันธุ์ใหม่รวมถึงคิดค้นวิธีการใหม่ในการปลูกยาสูบให้ได้ผลดี ยาสูบสายพันธุ์ใหม่นี้เคยเป็นที่ชื่นชอบของทหารฝ่ายสหรัฐอเมริกาที่มาทำสงครามในภาคใต้ ดังนั้น ยาสูบจึงกลายเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของ “ภาคใต้ใหม่”

นอกจากนี้ มีความพยายามพัฒนาและขยายความรู้ด้านเกษตรกรรมมากขึ้น ซีแมน เอ คเนปป์ (Seaman A. Knapp) ซึ่งเป็นนักวิชาการเกษตรได้ย้ายมาตั้งหลักแหล่งที่มลรัฐลุยเซียนา เขาได้นำเอาความรู้ด้านการเกษตรมาเผยแพร่และมีการสาธิตด้วย เช่น การเลือกพันธุ์พืชที่จะปลูกให้เหมาะสมกับดิน การบำรุงรักษาให้พืชเหล่านั้นให้ผลผลิตมาก การเผยแพร่ของคเนปป์ได้รับความสนใจจากเกษตรกรชาวภาคใต้ ทำให้เกิดเครือข่ายเกษตรกรท้องถิ่นและขยายตัวออกไปทั่วภูมิภาค มีการให้ความรู้ในการเพาะปลูกและการเพิ่มผลผลิต การปลูกข้าวและอ้อยโดยเฉพาะในลุยเซียนาได้ผลดีมากและกลายเป็นพืชเศรษฐกิจอีกอย่างหนึ่งของภาคใต้ใหม่

แม้ว่าอุตสาหกรรมจะขยายตัวมากขึ้นใน “ภาคใต้ใหม่” แต่ชาวใต้ส่วนใหญ่ยังคงมีวิถีชีวิตผูกพันกับที่ดิน หลังสงครามกลางเมือง เจ้าของที่ดินและชาวนายากจนในภาคใต้เจอปัญหาความยากลำบากทางเศรษฐกิจเหมือนกัน คนผิวขาวเจ้าของที่ดินรายใหญ่ไม่มีแรงงานฟรีทำงานให้เพราะทาสผิวดำได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระแล้วและพวกเขาก็ไม่มีเงินทุนที่จะจ้างคนงานมาทำงาน ในขณะเดียวกันเกษตรกรผิวขาวและอดีตทาสผิวดำไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดินและไม่มีที่ดินทำกิน ทำให้ชาวใต้เหล่านั้นต้องมีการปรับวิถีชีวิตและความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา เจ้าของที่ดินรายใหญ่จำต้องแบ่งที่ดินให้มีขนาดเล็กลงเพื่อให้เกษตรกรเช่า (Tenant Farming) หรือให้เกษตรกรเข้ามาอาศัยและทำการเพาะปลูกบนที่ดินที่แบ่งให้โดยมีข้อตกลงล่วงหน้าในการแบ่งปันผลผลิตและผลกำไรระหว่างผู้เช่ากับเจ้าของที่ดิน (Sharecropping System) นอกจากนี้ ยังมีนายทุนซึ่งจะให้เกษตรกรกู้ยืมเมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย และอื่น ๆ ล่วงหน้า และเมื่อได้ผลผลิตแล้วจึงจ่ายคืนและแบ่งปันผลผลิตกัน (Crop Liens) อดีตทาสผิวดำไม่มีความรู้หรือทักษะในการประกอบอาชีพอื่น ๆ นอกเหนือจากการทำการเกษตร ดังนั้นพวกเขาส่วนใหญ่ต้องยอมเข้าสู่ระบบ “Sharecropping System”

ความพยายามในการปรับตัวกับวิถีชีวิตใหม่ของเกษตรกรของชาวใต้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร การแบ่งที่ดินให้เช่าหรือการแบ่งผลประโยชน์ระหว่างเจ้าของที่ดินและนายทุนกับเกษตรกรไม่ได้ช่วยให้พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เกษตรกรส่วนใหญ่ยังคงยากจนและมีหนี้สินจำนวนมาก ผู้เช่าที่ดินไม่ว่าจะเป็นคนจนผิวขาวหรืออดีตทาสผิวดำมีสภาพชีวิตตึกกว่าทาสชนิดเดียว และการแบ่งปันผลประโยชน์ก็ไม่ค่อยเป็นธรรมกับพวกเขาอีก อดีตทาสผิวดำที่ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่า ส่วนหนึ่งจะกลายเป็นลูกจ้างที่มีสัญญาผูกมัดทำงานรับใช้เจ้าของที่ดินเหมือนเดิม เกษตรกรรมแบบ “Sharecropping System” และ “Crop Liens” เป็นวิธีการที่เจ้าของที่ดินผิวขาวใช้ในการควบคุมอดีตทาสให้เป็นแรงงานเกษตรกรรมเหมือนเดิม

ปัญหาแรงงาน

เมื่อภาคใต้เปลี่ยนระบบเศรษฐกิจเน้นอุตสาหกรรมและมีการจ้างแรงงานมากขึ้นทำให้เกิดปัญหาระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างทั้งเรื่องค่าแรง ชั่วโมงการทำงาน สภาพการทำงานและสวัสดิการด้านต่าง ๆ ของแรงงาน เมื่อครั้งยังเป็นระบบเศรษฐกิจแบบเกษตรกรรมหรือการทำไร่ขนาดใหญ่ หากเกิดข้อขัดแย้งเรื่องแรงงาน เจ้าของไร่เป็นผู้มีสิทธิในการตัดสินใจระหว่างแรงงานทาสกับคนผิวขาว และปัญหาส่วนใหญ่จะยุติก่อนที่จะถึงศาล แต่เมื่อเศรษฐกิจภาคใต้เปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรม จำนวนผู้ใช้แรงงานเพิ่มขึ้นพวกเขาได้มีการทำงานร่วมกับสหพันธกรรมระดับชาติเช่น พรรคกรีนแบค เลเบอร์ (Greenback Labor Party) อัศวินกรรมกร (The Knights of Labor) และสหพันธ์แรงงานเหมืองแห่งอเมริกา (United Mineworkers of America) เป็นต้น ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับแรงงานจะมีสหพันธกรรมกรหรือองค์กรแรงงานเข้ามาเกี่ยวข้องในการแก้ไข

หลังสงครามกลางเมือง มลรัฐจอร์เจียได้ออกกฎหมายอนุญาตให้เอกชนสามารถจ้างนักโทษเป็นแรงงานได้ นักโทษเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นคนผิวดำที่ต้องโทษจากการละเมิดสัญญาเช่าที่ดิน (Georgia State University, 2015) ในระยะแรก พวกเขาส่วนใหญ่จะถูกนำไปเป็นแรงงานในการก่อสร้างเส้นทางรถไฟ พวกเขาถูกใช้แรงงานหนักและถูกทารุณกรรม เช่น ในการสร้างทางรถไฟเชื่อมระหว่างเซลมา โรมและดัลตัน (Selma, Rome

and Dalton) ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๘๖๘ มีแรงงานเสียชีวิตจำนวน ๑๖ คนจากทั้งหมด ๒๑๑ คน ต่อมา แรงงานนักโทษเหล่านี้ถูกนำไปใช้ในอุตสาหกรรมอื่น ๆ เช่น ทำงานในเหมืองถ่านหินในเดดเคาน์ตี (Dade County) มลรัฐจอร์เจีย (Georgia) ปรากฏว่าอัตราการเสียชีวิตของคนงานเหมืองในมลรัฐนี้สูงเป็นสองเท่าของการเสียชีวิตของคนงานเหมืองในมลรัฐอื่น เช่น เวสต์เวอร์จิเนีย สาเหตุหนึ่งของการเสียชีวิตเกิดจากการที่แรงงานนักโทษถูกลงโทษหนักถ้าหากทำการผลิตได้ไม่ตรงตามเป้าหมาย รัฐบาลของหลายมลรัฐให้เช่านักโทษไปทำงานเช่นกัน มีการเปรียบเทียบแรงงานนักโทษว่าไม่ต่างจากการเป็นทาสมากนัก มีเสียงเรียกร้องให้ยกเลิกการใช้นักโทษเป็นแรงงาน นักสิทธิมนุษยชนคิดว่าเป็นเรื่องของมนุษยธรรม ส่วนกรรมกรทั่วไปคิดว่านักโทษเหล่านี้แย่งงานพวกเขาทำและทำให้ค่าแรงถูกลง ในที่สุดได้มีการยกเลิกการให้เอกชนเช่านักโทษเป็นแรงงาน มลรัฐแอลละบามาเป็นมลรัฐสุดท้ายที่ยุติการใช้แรงงานนักโทษใน ค.ศ. ๑๙๒๘

การเปลี่ยนแปลงด้านการคมนาคมขนส่ง

ระหว่างสงครามกลางเมือง เส้นทางรถไฟในภาคใต้ที่มีหลายเส้นทางถูกรื้อทำลายหรือเผาจนได้รับความเสียหายอย่างมาก ผู้นำชาวใต้ใหม่ที่ต้องการพามลรัฐภาคใต้ก้าวไปข้างหน้ามองเห็นความจำเป็นของการสร้างระบบการคมนาคมขนส่งที่มีประสิทธิภาพ เส้นทางรถไฟเดิมได้รับการซ่อมแซมและปรับปรุงขึ้นมาใหม่ และมีการสร้างเส้นทางรถไฟใหม่เพิ่มขึ้นเพื่อเชื่อมระหว่างชนบทกับเมือง และเชื่อมมลรัฐภาคใต้กับภูมิภาคอื่น ๆ ใน ค.ศ. ๑๘๕๔ ได้มีการรวมกิจการของบริษัทรถไฟหลายบริษัทที่ให้บริการในมลรัฐภาคใต้เพื่อสร้างเครือข่ายเส้นทางรถไฟกว่า ๖,๐๐๐ ไมล์ให้ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของภาคใต้ เกิดเป็นบริษัทรถไฟสายใต้ (The Southern Railway) โดยมีบริษัทรถไฟริชมอนด์แอนด์แดนวิลล์ (Richmond & Danville) เป็นบริษัทหลัก ร่วมกับบริษัทอีสต์เทนเนสซี เวอร์จิเนีย และจอร์เจีย (East Tennessee, Virginia & Georgia) และบริษัทควีนแอนด์เครสเซนต์รูท (Queen & Crescent Route) นอกจากนี้ ใน ค.ศ. ๑๙๐๐ มีบริษัทรถไฟ เดอะ แอตแลนติก โคสต์ โลน (The Atlantic Coast Line) สร้างเส้นทางรถไฟเพื่อเชื่อมเมืองต่าง ๆ ในแถบตะวันออกเฉียงใต้ เช่น มลรัฐเซาท์ แคโรไลนาและมลรัฐนอร์ท แคโรไลนา โดยมีมลรัฐ

พลอริดาเป็นศูนย์กลาง นอกจากนี้ ยังมีการสร้างตู้รถไฟที่เป็นตู้แช่เย็น ทำให้สามารถขนส่งสินค้าโดยเฉพาะผลผลิตทางการเกษตรจากภาคใต้ไปยังภาคเหนือและภาคอื่น ๆ ได้รวดเร็ว สะดวกขึ้น และไม่เกิดความเสียหาย ส่งผลให้เศรษฐกิจของภาคใต้มีความหลากหลายมากขึ้น

ความนิยมในการใช้รถยนต์เพิ่มมากขึ้น ทำให้ต้องเร่งสร้างถนนเชื่อมระหว่างเมือง ขานเมือง และไร่ขนาดใหญ่ มีการรณรงค์ให้มีการสร้างถนนที่ลาดยางหนาขึ้นเพื่อให้การขนส่งคนและสินค้าได้สะดวกรวดเร็ว นอกจากนี้ การคมนาคมขนส่งทางน้ำก็มีส่วนช่วยในการพัฒนา “ภาคใต้ใหม่” มีการสร้างเรือกลไฟซึ่งสามารถบรรทุกสินค้าได้มากขึ้น แล่นได้เร็วขึ้น ทำให้การขนส่งทางน้ำได้รับความนิยมมากขึ้น และการสร้างท่าเรือลอยน้ำก็ทำให้การขนส่งทางน้ำสะดวกขึ้น

กล่าวได้ว่า ระบบการคมนาคมที่สะดวกและทั่วถึง มีส่วนช่วยให้อุตสาหกรรมและการค้าของ “ภาคใต้ใหม่” ขยายตัวได้รวดเร็วมากขึ้น นอกจากนี้ ภาคใต้มีแหล่งของพลังงานที่จำเป็นสำหรับภาคอุตสาหกรรม นั่นคือ พลังงานน้ำที่สามารถใช้ในการผลิตกระแสไฟฟ้า ทำให้ภาคใต้มีพลังงานไฟฟ้ามากพอสำหรับใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม

หลังการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาคองเกรสสิ้นสุดลง มีการเจรจาลับ ๆ ระหว่างนักธุรกิจและนักการเมืองภาคใต้กับภาคเหนืออยู่เสมอ เช่น ทอม สก็อต (Tom Scott) ได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางเพื่อพุงกิจการบริษัทรถไฟเท็กซัสและแปซิฟิกที่อ่อนแอของเขา “ภาคใต้ใหม่” ยังมีเงินทุนน้อย การลงทุนธุรกิจหรืออุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เช่น บริษัทรถไฟ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ ที่ใช้เงินลงทุนมหาศาลจำเป็นต้องพึ่งพาเงินทุนจากภาคเหนือ เงินลงทุนที่มาจากภายนอกภาค ทำให้ผลกำไรที่ควรถูกนำมาลงทุนเพิ่มในภาคใต้หรือช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นกลับถูกนำออกไปนอกภาค การตัดสินใจที่จะส่งผลต่อธุรกิจต่าง ๆ ก็ถูกพิจารณาโดยคณะกรรมการที่อยู่ในภาคเหนือ อุตสาหกรรมที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นเงินทุนของภาคใต้อย่างแท้จริงมีเพียงโรงงานปั่นฝ้ายและโรงงานทอผ้าฝ้ายเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงด้านการเมือง

โครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาคองเกรสไม่อนุญาตให้ผู้นำทางการเมืองของภาคใต้ก่อนสงครามกลางเมืองซึ่งเป็นสมาชิกพรรคเดโมแครตมีบทบาททางการเมืองทั้ง

ระดับชาติ มลรัฐ และท้องถิ่น ทำให้ตำแหน่งและอำนาจทางการเมืองตกเป็นของคนผิวขาวจากพรรครีพับลิกันโดยมีคนผิวดำซึ่งเพิ่งได้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งให้การสนับสนุน คนผิวขาวเหล่านี้ถูกเรียกว่า “Carpetbaggers” และ “Scalawags” ขึ้นอยู่กับที่มาของพวกเขา “Carpetbaggers” เป็นคนเหนือผิวขาวที่เดินทางลงสู่ภาคใต้หลังสงครามกลางเมืองสิ้นสุดโดยมีสัมภาระที่บรรจุอยู่ในกระเป๋าผ้าทอเท่านั้น พวกเขามุ่งแสวงโชคทางเศรษฐกิจและอำนาจการเมืองในภาคใต้ อย่างไรก็ตาม คนเหล่านี้กลุ่มหนึ่งก็เป็นชนชั้นกลาง มีการศึกษา นักธุรกิจ ครู ทนายความ นักเทศน์ มิชชันนารี ผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ซึ่งต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาภาคใต้ ส่วน “Scalawags” เป็นคนใต้ผิวขาวซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับการแยกตัวของมลรัฐภาคใต้ในช่วงสงครามกลางเมือง หลายคนเป็นอดีตผู้สนับสนุนพรรควิกมาก่อนและเมื่อพรรควิทยุติบทาบทอง พวกเขาได้กลายเป็นผู้สนับสนุนพรรครีพับลิกันซึ่งสืบทอดหลักการมาจากพรรควิก (Foner, 2014, pp. 129–130)

ภาคใต้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญ คือ อดีตทาสผิวดำได้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งตามบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ ๑๕ ค.ศ. ๑๘๗๐ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, ๒๕๔๔)* พวกเขาฉวยโอกาสเข้าสู่การเมืองในทุกระดับ ในระดับประเทศ พวกเขาเข้าร่วมกิจกรรมกับพรรครีพับลิกันและส่วนหนึ่งได้เป็นผู้แทนพรรคเข้าร่วมในการประชุมใหญ่ของพรรครีพับลิกัน นอกจากนี้ พวกเขามีกิจกรรมรวมกลุ่มจัดตั้งเป็นสันนิบาตสหพันธ์ (Union Leagues) เพื่อสร้างเครือข่ายทางการเมืองพร้อมทั้งให้ความรู้ทางการเมืองและช่วยรณรงค์หาเสียงช่วยผู้สมัครจากพรรครีพับลิกัน แม้ว่าสตรีผิวดำที่ยังไม่มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง แต่พวกเขาก็มีส่วนร่วมทางการเมืองด้วยการประสานงานจัดการประชุม หรือจัดกิจกรรมระดมทุนเพื่อสนับสนุนพรรครีพับลิกัน ระหว่าง ค.ศ. ๑๘๖๘ ถึง ค.ศ. ๑๘๗๖ นักการเมืองผิวดำได้รับเลือกเข้าไปนั่งในสภาองเกรสโดยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๑๔ คน และวุฒิสมาชิก ๒ คน คือ ฮีรัม เรเวลส์ (Hiram Revels) และบลานเช บรูซ (Blanche K. Bruce) พวกเขาเกิดที่มลรัฐมิสซิสซิปปีแต่ได้รับการศึกษาในภาคเหนือ (Aboukhadijeh “The End of Reconstruction”, 2012)

ในระดับมลรัฐ คนผิวดำที่มีความรู้หรือเคยเข้าร่วมในสงครามกลางเมืองกับฝ่าย

* บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ ๑๕ ค.ศ. ๑๘๗๐ ไม่ให้มีการนำเชื้อชาติ สืบมาเป็นข้ออ้างตัดสิทธิการออกเสียงเลือกตั้ง ดังนั้น อดีตทาสจึงมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเช่นเดียวกับชายอเมริกันผิวขาว

รัฐบาลกลางหรืออดีตทาสที่ได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระตั้งแต่ทศวรรษ ๑๘๖๐ หรือมีประสบการณ์การทำงานมาก่อนจะได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภาท้องถิ่น นายกเทศมนตรี ผู้พิพากษาท้องถิ่น หรือนายอำเภอ (Aboukhadijeh “The End of Reconstruction, 2012)

กลุ่มอำนาจเก่าของภาคใต้ไม่พอใจการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองของคนผิวดำและกล่าวหาว่าคนผิวดำเป็นผู้ที่ทำให้ “Carpetbaggers” และ “Scalawags” ขึ้นมา มีอำนาจและกบฏผลประโยชน์ในภาคใต้ พวกเขาได้คิดหาวิธีการเพื่อตอบโต้และวิตรอนสิทธิของคนผิวดำ มีการจัดตั้งองค์กรลับขึ้นเพื่อกดดัน ช่มชู้ ไม่ให้คนผิวดำใช้สิทธิทางการเมือง องค์กรลับที่มีบทบาทมากที่สุด คือ องค์กรคู คลักซ์ แคลน (Ku Klux Klan- KKK) องค์กรนี้ก่อตั้งขึ้นครั้งแรกที่เมืองปุลัสกี (Pulaski) มลรัฐเทนเนสซีใน ค.ศ. ๑๘๖๖ สมาชิกขององค์กรจะปิดบังร่างกายด้วยเสื้อคลุมยาวสีขาวและปิดหน้าตาด้วยหน้ากากไม้สีขาว พวกเขาจะถือคบไฟและเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อข่มขู่นักการเมืองรีพับลิกัน และคนผิวดำไม่ให้ใช้สิทธิ มีการเขียนตี ทำร้ายหรือสังหารคนผิวดำ ปฏิบัติการที่เหี้ยมโหดต่อคนผิวดำนี้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นไม่สามารถปราบปรามและช่วยเหลือพวกเขาได้ ทำให้สภาคองเกรสต้องออกกฎหมาย ๓ ฉบับระหว่าง ค.ศ. ๑๘๗๐ ถึง ค.ศ. ๑๘๗๑ เพื่อยุติปฏิบัติการของขบวนการคู คลักซ์ แคลนและคุ้มครองคนผิวดำ พระราชบัญญัติทั้งสามฉบับนี้ให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางเข้าไปแทรกแซงกิจการของมลรัฐและสามารถใช้ปฏิบัติการทางทหารหากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นไม่สามารถปกป้องสิทธิและชีวิตของคนผิวดำได้ ทำให้อิทธิพลของคู คลักซ์ แคลนถูกจำกัดลง แต่พวกเขาก็สามารถทำให้บทบาทของคนผิวดำรีพับลิกันและอดีตทาสผิวดำในภาคใต้อ่อนแอลง

ต่อมา ได้เกิดเหตุการณ์ซึ่งดึงดูดความสนใจของสมาชิกรีพับลิกันหัวรุนแรงให้เบี่ยงเบนไปจากภาคใต้ เช่น การขยายดินแดนไปทางตะวันตก การทำสงครามกับชนพื้นเมือง การคอร์รัปชั่นที่ระบาดไปทั่วประเทศทั้งระดับรัฐบาลกลาง มลรัฐและท้องถิ่น นอกจากนี้ การขยายตัวของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ทั่วประเทศและระดับนานาชาติ ทำให้การเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิและชีวิตความเป็นอยู่ของคนผิวดำด้อยลงไปเรื่อย ๆ รัฐบาลของประธานาธิบดีรutherford ฮอร์ต เฮย์ (Rutherford Hays) ได้ยุติโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาคองเกรสและให้ถอนกำลังทหารชุดสุดท้ายออกจากภาคใต้ใน ค.ศ. ๑๘๗๗ เมื่อไม่มีการคุ้มครองปกป้องจากรัฐบาลกลางและสมาชิกริพับลิกัน ทำให้ความรุนแรงที่มีต่ออดีตทาสผิวดำเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะระหว่างทศวรรษ ๑๘๘๐

-๑๘๙๐ ชาวใต้ผิวดำเป็นเป้าของความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ การทรมานหรือการประหารคนผิวดำกลายเป็นงานมหรหรรษ์บันเทิงของสาธารณชนคนผิวขาว ในเหตุการณ์หนึ่ง ๆ อาจมีคนมาฆ้องจับคน รถไฟมีการจัดขบวนรถพิเศษเพื่อรับผู้โดยสารที่ต้องการมาชมเหตุการณ์ มีการออกร้านขายของ มีการถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึก ตัวอย่างของเหตุการณ์เกิดขึ้นในมลรัฐจอร์เจีย ใน ค.ศ. ๑๘๙๙ แรงงานผิวดำชื่อแซม โฮส (Sam Hose) ถูกกล่าวหาว่าสังหารนายจ้างผิวขาวและข่มขืนภรรยาของนายจ้างด้วย เขาถูกจับโดยฝูงชนและถูกนำตัวมาที่เมืองนิวแนน (Newnan) เพื่อตัดสินโทษ เมื่อข่าวนี้แพร่หลายออกไป มีคนผิวขาวเดินทางจากเมืองแอตแลนตาเพื่อมาชมเหตุการณ์นี้ประมาณสี่พันคน ฝูงชนที่จับตัวโฮสมาได้ทำการทรมานเขาอย่างทารุณ มีการรีดเนื้อเขาและราดน้ำมันบนตัวเขาและจุดไฟเผา (Hochfelder "The New South and the Problem of Race")

ในปลายทศวรรษ ๑๘๙๐ คอลัมนิสต์หนังสือพิมพ์และนักเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิสตรี รีเบกกา ลาติเมอร์ เฟลตัน (Rebecca Latimer Felton) ซึ่งต่อมาเป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้รับเลือกเป็นวุฒิสมาชิกของอเมริกา ได้พูดสนับสนุนให้มีการสังหารคนผิวดำด้วยวิธีการนอกกฎหมาย โดยอ้างว่าคนเหล่านั้นเป็นโจร ขโมย อาชญากร นักข่มขืน เป็นต้น (Hochfelder "The New South and the Problem of Race") ก่อนสิ้นสุดคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ อดีตทาสผิวดำถูกทรมานและสังหารทุกสัปดาห์โดยเฉพาะในมลรัฐที่อยู่ลึกไปทางใต้ เช่น มิสซิสซิปปีและจอร์เจีย

ประมาณกลางทศวรรษ ๑๘๗๐ พรรคเดโมแครตเริ่มกลับมามีบทบาททางการเมืองในภาคใต้ ปัจจัยหนึ่งเกิดจากการที่พรรครีพับลิกันภาคใต้เริ่มมีความเห็นแตกแยกกัน เช่น ในมลรัฐแอละแบมา ลูอิส อี พาร์สันส์ (Lewis E. Parsons) นักการเมืองรีพับลิกันไม่เห็นด้วยกับการให้สิทธิทางการเมืองแก่ชาวผิวดำ ใน ค.ศ. ๑๘๗๔ พรรคเดโมแครตสามารถขึ้นมามีอำนาจในรัฐแอละแบมา และใน ค.ศ. ๑๙๐๑ ได้ร่างรัฐธรรมนูญใหม่เพื่อยืนยันถึงสิทธิและอำนาจของคนผิวขาว จำกัดสิทธิของคนผิวดำ ผู้มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งต้องมีอายุ ๒๑ ปีและต้องเสียภาษีด้วย นอกจากนี้ มีการกำหนดให้ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องมีบุคลิกดีและมีงานประจำทำ ทำให้จำนวนคนผิวดำที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจากเดิม ๑๐๐,๐๐๐ คน เหลือเพียง ๔,๐๐๐ คน อย่างไรก็ตาม การกำหนดคุณสมบัติเรื่องภาษีเป็นการกีดกันคนจนคนผิวขาวด้วย ทำให้อำนาจทางการเมือง

ตกอยู่ในมือของพรรคเดโมแครตกลุ่มใหม่ (Dixon “New South Era”, 2016)

ผู้นำทางการเมืองกลุ่มใหม่ของชาวใต้จากพรรคเดโมแครต “Redeemers” สามารถยึดอำนาจคืนจาก “Carpenters” และ “Scalwags” หลังสิ้นสุดโครงการการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาองเกรส “Redeemers” ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ที่สนับสนุนแนวคิดความเป็นเลิศของคนผิวขาว (White Supremacy) ทำให้คนผิวขาวกลับขึ้นมาใช้อำนาจเหนือคนผิวดำอีกครั้งหนึ่ง แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้สนับสนุนการใช้วิธีการรุนแรงของสมาคมลับคู คลักซ์ แคลนแต่ก็ได้รับผลประโยชน์จากการกระทำของสมาคมลับนี้ กลุ่ม “Redeemers” มีส่วนในการปฏิวัติเล็กทางการเมืองของภาคใต้ นั่นคือ การร่วมมือกับรัฐบาลกลาง พวกเขาตระหนักว่าระบบการค้าเสรีที่รัฐบาลกลางใช้เป็นหลักเศรษฐกิจจะเป็นประโยชน์ต่อภาคใต้

ในทศวรรษ ๑๘๙๐ เกิดพรรคการเมืองระดับชาติขึ้น คือ พรรคประชาชน (Populist Party) ซึ่งเป็นพรรคที่ชาวใต้และชาวตะวันตกส่วนหนึ่งนิยม พรรคนี้ต้องการเสียงสนับสนุนและจำนวนสมาชิกมากขึ้น จึงเปิดรับคนผิวดำและยังให้พวกเขาได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในพรรคด้วย คนผิวดำมีโอกาสดิบตางทางการเมืองในพรรค แต่การเปิดโอกาสทางการเมืองของพรรคประชาชน ทำให้กลุ่ม “Redeemers” ซึ่งต้องการล้มล้างอิทธิพลความคิดเรื่องความเสมอภาคของชาวเหนือผิวขาวในภาคใต้ไม่ค่อยพอใจ นอกจากนี้พรรคเดโมแครตมองว่าพรรคนี้จะเป็นภัยคุกคามในการแย่งเสียงสนับสนุนของชาวนารายย่อยไปจากพรรคเดโมแครต แต่ในที่สุดในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ค.ศ. ๑๘๙๖ หลังจากสามารถเจรจาข้อตกลงบรรลุมล พรรคประชาชนก็ยอมสนับสนุนผู้สมัครจากพรรคเดโมแครต คือ วิลเลียม เจนนิง ไบรอัน (William Jennings Bryan) แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ต้องพ่ายแพ้แก่ผู้สมัครจากพรรครีพับลิกัน คือ วิลเลียม แมคคินลีย์ (William McKinley) ทำให้พรรคประชาชนหมดบทบาทลงไป

กลุ่ม “Redeemers” ไม่สามารถปฏิเสธสิทธิทางการเมืองของคนผิวดำตามที่ประกาศไว้ในบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ ๑๕ (เกรวิท วงศ์สุรวัฒน์, ๒๕๔๔) ดังนั้นพวกเขาก็คิดหาวิธีการในการกีดกันสิทธิของคนผิวดำโดยไม่ให้เป็นการละเมิดมาตราที่ ๑๕ พวกเขาขึ้นตีที่มีลรัฐมิสซิสซิปปีออกกฎหมายกำหนดคุณสมบัติผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่เข้มงวด เรียกว่า “แผนการมิสซิสซิปปี” (Mississippi Plan) ใน ค.ศ. ๑๘๙๐ โดยระบุว่าผู้ที่จะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องอาศัยอยู่ในเขตของมลรัฐมิสซิสซิปปี

อย่างน้อยสองปีต่อเนื่องกัน นอกจากนี้ ผู้ใช้สิทธิแต่ละคนจะต้องมีหลักฐานพิสูจน์ได้ว่าอาศัยอยู่ในพื้นที่เขตที่จะใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งอย่างน้อยหนึ่งปีขึ้นไป ข้อกำหนดนี้ทำให้คนผิวดำส่วนใหญ่ที่มักจะเคลื่อนย้ายที่อยู่ไปตามพื้นที่ที่มีการจ้างงานทั่วภาคใต้ไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในมลรัฐมิสซิสซิปปี (Aboukhadijeh “The New South”, 2012)

อย่างไรก็ตาม แม้คนผิวดำจะมีคุณสมบัติครบตามข้อกำหนดเรื่องเวลาและที่อยู่อาศัย แต่ก็ยังอาจไม่ผ่านคุณสมบัติข้ออื่น ๆ ของมลรัฐมิสซิสซิปปี เช่น ข้อกำหนดที่ว่าผู้ที่ใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องมีการชำระภาษีให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๑ ของเดือนกุมภาพันธ์ของปีที่มีการเลือกตั้ง อาจเกิดปัญหาเมื่อเจ้าหน้าที่ทำใบเสร็จรับรองการจ่ายภาษีหายก่อนเลือกตั้งเพียงหนึ่งเดือน นอกจากนี้ ผู้ที่จะใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องผ่านการทดสอบเรื่องความรู้หนังสือหรือความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ “Literacy tests” การทดสอบเช่นนี้เป็นการยากที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัว แต่ยอมทำให้คนผิวดำถูกกีดกันไม่ให้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง และยังมีการกำหนดว่าผู้ที่จะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องไม่มีประวัติอาชญากรรมอีกด้วย การกำหนดคุณสมบัติต่าง ๆ เหล่านี้ก็ส่งผลให้คนผิวดำที่ยากจนไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งด้วย แต่ในทางปฏิบัติ บางเขตเลือกตั้งไม่มีการใช้ข้อกำหนดเหล่านี้สำหรับคนผิวดำ เป้าหมายของการบังคับใช้จะอยู่ที่คนผิวดำเท่านั้น

ภายในระยะเวลา ๒๐ ปี มี ๗ มลรัฐกำหนดคุณสมบัติผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งแบบเดียวกันกับของมลรัฐมิสซิสซิปปี นอกจากนี้ พวกเขายังมีข้อยกเว้นให้กับคนผิวดำที่มีคุณสมบัติต้องห้าม เช่น รัฐเซาท์แคโรไลนา มีการยกเว้นกฎข้อที่ต้องมีการทดสอบการรู้หนังสือโดยระบุไว้ให้กับผู้ที่ถือครองทรัพย์สินมูลค่า ๓๐๐ ดอลลาร์ขึ้นไป รัฐลุยเซียนากำหนดกฎที่เรียกว่า “Grandfather Clause” ใน ค.ศ. ๑๘๙๘ ที่อนุญาตให้ผู้ที่ไม่รู้หนังสือ แต่มีบิดาหรือปู่ที่เคยมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๘๖๗ ให้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งได้ ซึ่งเป็นกฎที่กีดกันคนผิวดำเพราะในเวลาที่จะระบุนั้นคนผิวดำยังไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง การตั้งกฎเกณฑ์พิเศษของหลายมลรัฐในภาคใต้ล้วนเป็นไปเพื่อไม่ให้คนผิวดำสามารถออกเสียงเลือกตั้งโดยไม่เป็นการละเมิดมาตราที่ ๑๕

การเปลี่ยนแปลงด้านการศึกษา

ก่อนสงครามกลางเมือง มลรัฐภาคใต้ส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสรรงบประมาณของรัฐเพื่อส่งเสริมการศึกษามากนัก ทำให้จำนวนโรงเรียนของรัฐบาลมีไม่มาก เนื่องจากเจ้าของไร่นาขนาดใหญ่ส่วนใหญ่มักจะจ้างครูมาสอนลูกหลานเป็นการส่วนตัวที่บ้าน และการที่พลเมืองส่วนใหญ่เป็นทาสซึ่งถูกห้ามไม่ให้เรียนหนังสืออยู่แล้ว จึงทำให้การสนับสนุนสร้างโรงเรียนรัฐบาลมีไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับภาคเหนือ

หลังสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง บทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญเพิ่มเติมมาตราที่ ๑๔* (โกวิท วกศุภวัฒน์, ๒๕๔๔) ได้รับรองให้ชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน และได้รับคุ้มครองตามกฎหมายอดีตทาสผิวดำที่ได้รับสิทธิและเสรีภาพในการดำเนินชีวิต ใช้โอกาสที่เปิดให้ในการหาความรู้ให้ตัวเองและลูกหลาน พวกเขาเริ่มสิทธิที่จะเรียนหนังสือในโรงเรียน รัฐบาลของมลรัฐในภาคใต้ซึ่งควบคุมโดยพวกรีพับลิกันหัวรุนแรงในช่วงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ ได้ก่อตั้งโรงเรียนรัฐบาลในภาคใต้เพิ่มขึ้น ทำให้คนผิวดำกว่า ๖๐๐,๐๐๐ คนตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ได้เข้าเรียนหนังสือในโรงเรียนใน ค.ศ. ๑๘๗๗ (Aboukhadijeh “The End of Reconstruction, 2012)

กลุ่ม “Redeemers” ซึ่งขึ้นมามีอำนาจใน “ภาคใต้ใหม่” ตระหนักในความสำคัญของการศึกษา แต่พวกเขาคิดว่าการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาควรเป็นการบริจาคของเอกชนมากกว่าที่จะเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐบาลมลรัฐ และพวกเขามองว่าสิ่งจำเป็นเร่งด่วนในการพัฒนาภาคใต้เป็นเรื่องของธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรมมากกว่าการศึกษา

อย่างไรก็ตาม มีผู้ใจบุญมอบเงินเพื่อฟื้นฟูการศึกษาในภาคใต้จำนวนมาก จอร์จ พีบอดี้ (George Peabody) นายธนาคารจากกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ได้บริจาคเงินกว่า ๓ ล้านอเมริกันดอลลาร์เพื่อสนับสนุนการศึกษาของมลรัฐต่าง ๆ ในภาคใต้ผ่านมูลนิธิพีบอดี้ (Peabody Foundation) จอห์น เอฟ สเลเตอร์ (John F. Slater) ก็ได้บริจาคเงินจำนวน ๑ ล้านอเมริกันดอลลาร์เพื่อก่อตั้งกองทุนการศึกษาเช่นเดียวกัน โดยมุ่งเน้นให้

* มาตราที่ ๑๔ ค.ศ. ๑๘๖๘ ให้ชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันและได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และชายชาวอเมริกันทุกคนที่มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์และมีคุณสมบัติครบถ้วนมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง

พัฒนาปรับปรุงโรงเรียนสำหรับคนผิวดำในภาคใต้ (AP. U.S. History Notes p. 2) ทั้งสองกองทุนมีเจ. แอล. เอ็ม. เคอร์รี่ (J.L.M. Curry) ซึ่งเป็นอดีตนายทหาร นักเทศน์และนักการศึกษาเป็นผู้ดูแล เคอร์รี่ดำเนินโครงการพัฒนาและส่งเสริมการศึกษาหลายโครงการด้วยกัน โครงการซึ่งยังคงดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน เช่น สมาคมครูและโรงเรียนภาคฤดูร้อน เป็นต้น ผลจากโครงการการศึกษาของเคอร์รี่ ทำให้อัตราของผู้รู้หนังสือในภาคใต้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๘๘ สำหรับคนผิวขาว และร้อยละ ๕๐ สำหรับคนผิวดำ เมื่อเวลาผ่านไป กลุ่ม “Redeemers” ซึ่งกุมอำนาจในภาคใต้ใหม่ก็ได้ส่งเสริมให้มีการพัฒนาสถาบันผลิตครู วิทยาลัยเกษตรกรรมและวิศวกรรม รวมถึงวิทยาลัยเฉพาะของคนผิวดำด้วย

นโยบายการแบ่งแยกแต่เท่าเทียมในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ส่งผลถึงการแบ่งแยกโรงเรียนและสถาบันการศึกษาตามสีผิวด้วย โรงเรียนของคนผิวดำจะได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลน้อยกว่าโรงเรียนของคนผิวขาว อย่างไรก็ตาม โปสท์ของคนผิวดำซึ่งตระหนักถึงความจำเป็นของการศึกษา ได้สนับสนุนทางการเงินแก่โรงเรียนของคนผิวดำ ช่วยระดมทุนสร้างโรงเรียนและจ่ายค่าจ้างครู นอกจากนี้ มีชนชั้นนายจำนวนมากซึ่งมีความรู้ได้เดินทางจากภาคเหนือสู่ภาคใต้เพื่อช่วยสอนหนังสือให้คนผิวดำที่ด้อยโอกาส

การเปลี่ยนแปลงทางสังคม

กลุ่ม “Redeemers” ซึ่งขึ้นมามีอำนาจใน “ภาคใต้ใหม่” เชื้อมั่นในความเป็นเลิศของคนผิวขาว แต่พวกเขาก็คิดว่าชาวใต้ผิวดำไม่ใช่ภัยคุกคามและสามารถอยู่ร่วมกันในสังคม แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติและสีผิวจะเป็นไปในรูปแบบที่มีข้อจำกัด ชาวใต้ผิวดำยินยอมให้ชาวใต้ผิวดำดำเนินชีวิตอย่างที่ต้องการ เพียงแต่จะต้องไม่เรียกร้องสิทธิและความเท่าเทียมและต้องยอมทำงานรับใช้คนขาว

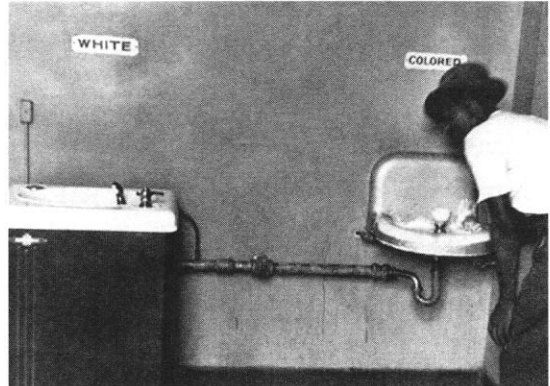
ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ มลรัฐภาคใต้ทุกรัฐใช้กฎ “แบ่งแยกแต่เท่าเทียม” (Separate but Equal) ซึ่งเป็นการแบ่งแยกสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำ เช่น โรงเรียน ร้านค้า ร้านอาหาร ห้องน้ำสาธารณะ รถประจำทางรถไฟ เป็นต้น กฎหมายที่รองรับเรื่องการแบ่งแยกแต่เท่าเทียมเรียกกันว่า กฎหมายจิมครอว์ (Jim Crow Laws) จิม ครอว์ (Jim Crow) ทำให้สิ่งที่เป็นการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติ

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๙ ฉบับที่ ๒ ก.ค.-ธ.ค. (๒๕๖๐) ๒๓๑

กลายเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย รัฐบาลทุกมลรัฐในภาคใต้รวมถึงเทศบาลท้องถิ่นบังคับให้มีการแบ่งแยกสีผิวทั้งพื้นที่สาธารณะและเอกชน อย่างไรก็ตาม สภาพของสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกของคนผิวดำจะมีสภาพที่แย่และสกปรกกว่าของคนผิวขาว

“Separate but Equal”

ที่มา : Slate.com

การแบ่งแยกสีผิวมีผลกระทบมาถึงการแบ่งแยกแรงงานในโรงงานด้วย งานตำแหน่งสูงและค่าแรงดีจะถูกเก็บไว้ให้คนงานผิวขาว ในขณะที่คนงานผิวดำจะได้รับมอบหมายให้ทำงานที่อันตรายหนัก สกปรกและค่าแรงถูก สตรีผิวดำจะถูกกีดกันออกจากระบบแรงงานในโรงงาน ทำให้พวกเธอจำต้องไปรับจ้างทำงานบ้านในบ้านคนผิวขาว แม้ว่าคนงานผิวขาวในโรงงานทอผ้าจะยากจนแต่ก็ยังมีความรู้ดีกว่าคนงานผิวดำ พวกเขายังสามารถจ้างแม่บ้านมาดูแลลูก ทำความสะอาดบ้าน ซักเสื้อผ้า ทำอาหาร เป็นต้น ชุมชนหรือหมู่บ้านที่มีการสร้างขึ้นมากลั ๆ โรงงานก็จะเป็นชุมชนคนผิวขาวเท่านั้น ในขณะที่คนงานผิวดำจะถูกผลักดันให้อยู่ไกลออกไป

ใน ค.ศ. ๑๘๙๖ มีการฟ้องร้องเรื่องความไม่เสมอภาคเรื่องสีผิวต่อศาลในคดี Plessy V. Ferguson และคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแห่งชาติในที่สุด โฮเมอร์เพลสซี (Homer Plessy) ซึ่งมีเชื้อสายจากบรรพบุรุษผิวดำเพียงแค่นึ่งในแปดส่วน ถูกปฏิเสธไม่ให้นั่งในตู้รถไฟที่จัดไว้สำหรับคนผิวขาวเท่านั้น เมื่อเขายืนยันที่จะนั่งในตู้รถไฟนั้น เขาจึงถูกตำรวจจับและถูกตัดสินว่ามีความผิด เพลสซีจึงนำเรื่องฟ้องร้องต่อศาลตามลำดับ สุดท้าย ศาลฎีกาแห่งชาติตัดสินว่าการจับกุมเพลสซีไม่ผิดเพราะมีกฎหมายรองรับอยู่ จากคำตัดสินของศาลฎีกาแห่งชาติ ทำให้มลรัฐภาคใต้ขยายการใช้กฎการแบ่งแยก

แต่เท่าเทียมไปทั่วภาคได้ทำให้ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ คดีฆาตกรรมเพิ่มขึ้นมากในภาคใต้โดยที่กว่าร้อยละ ๙๐ ของเหยื่อเป็นคนผิวดำ

บุคเกอร์ ที วอชิงตัน (Booker T. Washington) และดับเบิลยู อี บี ดูบัวส์ (W.E.B. Du Bois) เป็นผู้นำผิวดำสองคนที่โดดเด่นในการนำชาวผิวดำคัดค้านการแบ่งแยกสีผิวและความรุนแรงที่เกิดขึ้น ถึงแม้วิธีการต่อสู้ของทั้งสองคนจะเป็นคนละแนวทาง วอชิงตันซึ่งเคยเป็นอดีตทาสแต่ด้เรียนต่อสู่จนสามารถเรียนสำเร็จจากสถาบันแฮมตัน (Hampton Institution) และต่อมาได้ก่อตั้งสถาบันทัสคีจี (Tuskegee Institution) ในมลรัฐแอละแบมา ใน ค.ศ. ๑๘๙๕ วอชิงตันได้กล่าวสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงที่รู้จักในนามของ “การประนีประนอมแอตแลนตา” (Atlanta Compromise) เพื่อแก้ไขข้อขัดแย้ง ความหวาดระแวง และสร้างแรงบันดาลใจระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาวทั้งในภาคเหนือและภาคใต้ เขาเสนอให้คนผิวดำสนใจและมุ่งมั่นในการเพิ่มการศึกษาให้สูงขึ้น สร้างบุคลิกภาพส่วนตัวให้น่าเชื่อถือ และสร้างฐานะให้ดีขึ้นได้ มากกว่าที่จะให้ความสนใจเรื่องการต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมทางการเมืองและสังคมหรือการลุกขึ้นมาประท้วงที่รุนแรง นอกจากนี้ เขาเรียกร้องให้แรงงานผิวดำใช้วิธีการเจรจาประนีประนอมกับนายจ้างมากกว่าการเผชิญหน้าผ่านสหพันธกรรมกร ข้อเสนอของวอชิงตันเป็นไปเพื่อให้คนผิวขาวและคนผิวดำสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ วอชิงตันคิดว่าหากคนผิวดำยอมรับการแบ่งแยกไปชั่วระยะหนึ่งก่อนเพื่อสร้างฐานะทางเศรษฐกิจให้ดีขึ้น หลังจากนั้นไม่นานความเท่าเทียมทางการเมืองจะตามมาเอง (Boles, John B. p. 23) วอชิงตันมีอิทธิพลในหมู่คนผิวดำมากจนกระทั่งเขาเสียชีวิตใน ค.ศ. ๑๙๑๕

ดูบัวส์ซึ่งเกิดหลังสงครามกลางเมืองและเป็นคนผิวดำคนแรกทีสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ดได้วิพากษ์วิจารณ์แนวคิดของวอชิงตันอย่างรุนแรงเนื่องจากเขาคิดว่าหากคนผิวดำยอมปฏิบัติตามข้อเสนอของวอชิงตัน คนผิวดำจะเป็นเพียงแคंपเลเมืองชั้นสองของประเทศเท่านั้น ในฐานะบรรณาธิการวารสารของคนผิวดำชื่อ “เดอะไครซิส” (The Crisis) ดูบัวส์เขียนแสดงความคิดเห็นว่าเขาไม่เห็นด้วยกับวอชิงตัน เขาได้สร้างแนวร่วมในการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า “การเคลื่อนไหวไนแองการา” (Niagara Movement) ซึ่งภายหลังได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับสมาคมสำหรับความก้าวหน้าของคนผิวดำแห่งชาติ (National Association for the Advancement of Colored People – NAACP) แต่ในที่สุด ดูบัวส์เหนื่อยล้าจากการเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อความเสมอภาคในอเมริกา

ที่ไม่มีความก้าวหน้า ใน ค.ศ. ๑๙๖๑ เขาจึงประกาศยกเลิกการเป็นพลเมืองอเมริกันและย้ายไปอยู่ในแคนาดาและเสียชีวิตที่นั่นในอีกสองปีต่อมา

แม้ว่าจะมีเป้าหมายและวิธีการในการเคลื่อนไหวแตกต่างกัน แต่ทั้งวอชิงตันและดูบัวส์นับว่าเป็นนักเคลื่อนไหวเรียกร้องความเสมอภาคของคนผิวดำทั้งสองคน และเป็นแบบอย่างให้กับนักเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิมนุษยชนในเวลาต่อมา

Booker T. Washington

ที่มา : history.com

W.E.B. Du Bois

ที่มา : naacp.org

“ภาคใต้ใหม่” เป็นภาพลักษณ์ของมลรัฐในภาคใต้ในช่วงสิ้นสุดโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาคองเกรสใน ค.ศ. ๑๘๗๗ จนถึงช่วงวูดโรว์ วิลสันขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีใน ค.ศ. ๑๙๑๓ กลุ่มผู้นำรุ่นใหม่ของ “ภาคใต้ใหม่” เป็นที่รู้จักกันในนามของ “Redeemers” พวกเขาไม่ได้มาจากบรรพบุรุษที่เป็นเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่และเป็นเจ้าของทาสมาก่อน แต่ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวพ่อค้า นักลงทุนและนักอุตสาหกรรมหรือปัญญาชน พวกเขาสามารถยึดอำนาจในการบริหารมลรัฐภาคใต้คืนจาก “Carpetbaggers” และ “Scalawag” ที่มีอิทธิพลในช่วงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ของสภาคองเกรส กลุ่มอำนาจใหม่นี้มีอิทธิพลระยะยาวต่อภาคใต้มากกว่าพวกรีพับลิกันหัวรุนแรงและพวกผู้นำสมาพันธรัฐเดิม พวกเขาเป็นผู้วางรากฐานเรื่องการแบ่งแยกสีผิว การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจและความเป็นไปของ “ภาคใต้ใหม่” พวกเขาตระหนักดีถึงผลกำไรมหาศาลที่เกิดจากการค้าและอุตสาหกรรม จึงสนับสนุนให้ “ภาคใต้ใหม่” พัฒนามาตามแนวทางนี้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของภาคเหนือทำให้ภาคใต้มีจำนวนชนชั้นกลางเพิ่มขึ้นและมีบทบาทมากขึ้น (Woodward, 1993)

“ภาคใต้ใหม่” มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้านโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจซึ่งมีการเติบโตและการขยายตัวของอุตสาหกรรมหลากหลายประเภท มีการก่อสร้างระบบคมนาคมขนส่งทั้งเส้นทางรถไฟและถนนอย่างทั่วถึง มีการสร้างระบบสาธารณสุขปโภคที่มีคุณภาพ แต่ “ภาคใต้ใหม่” ยังคงมีปัญหาดเดิมที่สืบเนื่องมาตั้งแต่ก่อนสงครามกลางเมือง นั่นคือ ปัญหาเรื่องสีผิว ยังคงมีการแบ่งแยกและกีดกันสีผิว ความรุนแรงของการแบ่งแยกสีผิวเพิ่มมากขึ้นและเป็นการทำให้ถูกกฎหมายด้วย มีการใช้ระบบ “แบ่งแยกแต่เท่าเทียม” และกฎหมายJim Crow ในการกีดกันคนผิวดำ แม้ว่าจะมีบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตราที่ ๑๕ ออกมาบังคับใช้แล้ว แต่ทุกมลรัฐในภาคใต้ยังก้าวดิสสิทธิของคนผิวดำในการออกเสียงเลือกตั้งโดยใช้ “แผนการมิสซิสซิปปี” (The Mississippi Plan) ทำให้สังคมภาคใต้ยังไม่มีสิทธิ เสรีภาพและความเท่าเทียมระหว่างสีผิวอย่างเต็มที่

กลุ่มชนผิวดำที่ยังไม่ได้รับผลประโยชน์ของการเปลี่ยนแปลงของ “ภาคใต้ใหม่” เท่าที่ควร คือ ชาวนา ผู้ใช้แรงงาน และประชาชนทั่วไป การใช้ระบบการแบ่งปันผลผลิต (Sharecropping System) การให้กู้ยืมพืชพันธุ์ล่วงหน้า (Crop Liens) ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตเกษตรกรดีขึ้น พวกเขายังคงยากจนยังไม่สามารถเป็นเจ้าของที่ดิน การเปลี่ยนเศรษฐกิจเป็นอุตสาหกรรม แรงงานส่วนใหญ่ก็มีชีวิตที่ยากลำบาก รวมทั้งมีการร่วมมือระหว่างนายจ้างกับเจ้าหน้าที่รัฐบาลเพื่อต่อต้านการรวมตัวกันของผู้ใช้แรงงานหรือสหพันธกรรมกร นอกจากนี้ การใช้แรงงานเด็กและสตรี ทำให้กลายเป็นปัญหาสังคมประเด็นหนึ่งที่ต้องมีการแก้ไข

บรรณานุกรม

หนังสือ

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา. นครปฐม : โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมกำแพงแสน, ๒๕๔๔.

สมร นิติทัศน์ประกาศ. ประวัติศาสตร์อเมริกา ค.ศ. ๑๘๖๕-๑๙๔๕. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๕.

Ayers, Edward L. *The Promise of the New South : Life after Reconstruction*. Oxford : Oxford University Press, 2007.

Boles John B. and Bethany L. Johnson ed. *Origins of the New South : Fifty Years Later*. Baton Rouge, Louisiana : Louisiana State University Press, 2003.

Franklin, John Hope. *Reconstruction after the Civil War* 3rd ed. Chicago, IL. : The University of Chicago, 2013.

Fitzgerald, Michael W. *Splendid Failure : Postwar Reconstruction in the American South*. Chicago, IL. : Ivan R. Dee, 2007.

Foner, Eric. *A Short History of Reconstruction, 1863-1877*. New York : Harper Collins Publishers Inc., 2014.

_____. *Reconstruction : America's Unfinished Revolution, 1863-1877*. New York : Harper Collins Publishers Inc., 2014.

Gienapp, William E. ed., *The Civil War and Reconstruction : A Documentary Collection*. New York : W.W. Norton & Company, 2001.

Graff, Henry F. *America : The Glorious Republic*. Boston : Houghton Mifflin Company, 1988.

Gruver, Rebecca Brooks. *An American History*. New York : Meredith Corporation, 1972.

Norton, Mary Beth eds. *A People and A Nation : A History of the United States*, 2nd ed. Boston : Houghton Mifflin Company, 1988.

Sutton, Robert K. and John A. Latschar, eds. **The Reconstruction Era**. Washington D.C. : National Park Service, 2016.

Woodward, C. Vann. **Origins of the New South 1877–1913**. Baton Rouge, Louisiana : Louisiana State University Press, 1993.

บทความจากอินเทอร์เน็ต

Aboukhadijeh, Feross. The New South (Online). Accessed 28 August 2017. Available from <https://www.apstudynotes.org/us-history/topics/the-new-south>.

Aboukhadijeh, Feross. The End of Reconstruction (Online). Accessed 28 August 2017. Available from <https://www.apstudynotes.org/us-history/topics/the-end-of-reconstruction>.

Dixon, Rob. New South Era (Online). Accessed 28 August 2017. Available from <http://www.encyclopediainfalabama.org/article/h-2128>.

Hochfelder, David ed. The New South and the Problem of Race (Online). Accessed 28 August 2017.

Available from <http://www.americanyawp.com/text/18-industrial-america>.

Georgia State University. New South Era (Online). Accessed 28 August 2017. Available from <http://research.library.qsu.edu/WorkInProgress>.

